

[Aksel Larsen.]

tunge byrder. Dette land har — det har dets præstationer vist — været stærkere og sundere, end mange af os troede.“

Dokumentation for, at de socialdemokratiske vejrhaner nu i forholdet til Sovjetunionen føler sig ensidigt påvirket af stærke vestlige vinde, turde vist være overflødig.

Men den er iøvrigt givet af statsministeren selv i hans omtale af Tito, Rajk og konsorter. Javel, vi kommunister fordømmer dem, som vi altid fordømmer renegater fra socialismens og folkets sag. For at bringe dette ned på et jævnt dansk plan: statsministeren vil dog vel ikke forlange, at fordi den kommunistiske presse engang i svundne tider har skrevet pænt om det kommunistiske partis daværende ledere, Ernst Christensen og Hellberg, skal den ubetinget fortsætte dermed også i dag? Men det er typisk, at i samme øjeblik det bevises, at Rajk har været spion for henholdsvis Horthy, Gestapo, USA og Tito, så — men heller ikke et sekund før — fik statsministeren sympati for ham, og så snart statsministeren var sikker på, at Tito var socialismens og Sovjetunionens modstander, så snart han havde fået attest for dette gennem bevillingen af amerikanske lån til Tito, så besjæledes han og regeringen af en endnu kraftigere følelse af sympati for Tito, end man tidligere havde følt og demonstreret væmmelse.

Med disse bemærkninger skal jeg lade vejrhanerne dreje, medens vi kommunister uden hensyn til skiftende fremherskende vinde eller til gode eller dårlige konjunkturer fortsætter vor virksomhed på vor politiske hovedlinie i kampen for socialismens og folkets og Danmarks sag, sådan som dette blev udtrykt gennem principerklæringen fra partiets kongres den 8. maj i år. Men jeg nødsages til at gøre opmærksom på følgende:

Hele den statsministerielle svada af skældsord og beskyldninger imod kommunisterne skulle kun tjene til at skjule, at statsministeren ikke på et eneste punkt var i stand til med argumenter at imødegå min dokumenterede karakteristik og kritik af regeringens og dens samvirkende borgerlige støtte- og oppositionspartiets politik. Herom indskrænkede statsministeren sig forsigtigvis til at tale om det, han kaldte en misvisende skildring af forholdene.

På hvilke punkter var min skildring misvisende?

Det er jo rigtigt, at den økonomiske og udenrigspolitiske linie, der over Marshallplan, Englandsaftale og Atlantpakt har ført til kronesænkningen, er, var og bliver fælles

for regeringen og de borgerlige partier. Det er jo rigtigt, at Marshalloverenskomsten — således som vi kommunister alene påpegede det her i tinget den 1. juli 1948 — forudsætter devaluering, og at kun kommunisterne stemte imod Marshalloverenskomsten. Det er jo rigtigt, at den ødelæggende Englandsaftale, som bandt kronen til sterling, er afsluttet af regeringen med de borgerlige partiers godkendelse, medens kommunisterne på det kraftigste advarede imod den. Om disse kendsgerninger tav De stille, hr. statsminister, i tro på, at almindelige skældsord imod kommunisterne kunne få befolkningen til at overse denne tavshed.

Det er jo rigtigt, hvad jeg sagde her i freddags, at skatteplyndringen er grovere end nogensinde, og at der efter kronesænkningen er udsigt til, at den bliver endnu værre. Dette havde finansministeren da heller ikke noget at sige til.

Det er jo rigtigt, at de gamles og invalidernes forhold forværrer, og at hverken gasfemøre eller karrig eengangshjælp ændrer dette forhold.

Det er rigtigt, at de partier, der i ord så drabeligt strides om Sydslesvig, i realiteten er enedes hver eneste gang, der her i tinget skulle tages en beslutning eller sendes en note til England.

Det er jo rigtigt, at lige meget om statsministeren hed Knud Kristensen eller Hedtoft, fik forfatningssagen lov til at gå for lud og koldt vand og forfatningskommissionen lov til at sove eller i bedste fald holde få og resultatløse møder — samt at det eneste, der hidtil er kommet ud af det, er forræderiet imod 21 års valgretsalderen.

Det er jo rigtigt, at ligesom regeringen nu beskylder os for at fremkalde prisstigningerne, blot ved at vi registrerer de faktiske prisforhøjelser, England har foretaget, sådan forsøger man at dække politiledelse, rigsadvokat, landsrettens frifindelsesafdeling og justitsministeren ved at skælde kommunisterne ud, fordi vi kræver opgør med edderkopperne.

Det er jo rigtigt, at løgneren og nazisten Schjødt Eriksen blev forfremmet fra kaptajn til oberstløjtnant, og at forhenværende frikorpsfolk ligefrem tvangsindlægges i hjemmeværnet, medens frihedskampens bedste sabotører nægtes optagelse.

Det er jo rigtigt, at offentlig kontrol med, hvorfra bl. a. de politiske partier får deres pengemidler, kunne være tiltrængt, men den tavshed, hvormed statsministeren omgik dette spørgsmål, taler tilstrækkelig tydeligt om, hvordan socialdemokratiet ser på den sag.